

Jak proti výroku, kterým byl potvrzen trestní nález úřadu I. stolice, tak proti výroku, jímž byl potvrzen zákaz dalšího provozování kinematografických představení »Svazem sokolských a jiných biografů« v Praze, jsou namířeny námitky, ve kterých se tvrdí, že biografická představení pořádaná jmenovaným »Svazem« nelze označiti za provozování bez povolení, a tedy neoprávněně, neboť se konala na základě dohody s majitelem licence »Klubem pensionovaných sólistů Národního divadla« v Praze. Nešlo o provozování pokoutní, kde vůbec licence není a úřady o tom nevědí, nýbrž představení se konala ve způsobilých místnostech, pro něž také skutečně licence udělena byla.

Nss toto stanovisko stížnosti nesdílí. Bylo již poukázáno na ustanovení § 1 min. nař. č. 191/1912 ř. z., z něhož je jasné patrné, že veřejná představení kinematografická smí pořádati jen ten, komu byla udělena úřední licence, a že toto povolení jest oprávněním osobním na jiného nepřevoditelným. V konkrétním případě není sporu o tom, že licence pro místnosti v Praze »Na Slovanech« byla udělena »Klubu pensionovaných sólistů Národního divadla« v Praze, směl tedy jen tento spolek pořádati představení v uvedených místnostech a nikdo jiný, tedy ani »Svaz sokolských a jiných biografů« v Praze. Když tento »Svaz« přes to veřejná kinematografická představení v biografu »Na Slovanech« pořádal a bylo mu to zakázáno a jeho statutární zástupce byl za to potrestán, nelze důvodně tvrditi, že žal. úřad porušil zákon, když uvedený zákaz a trestní nález potvrdil. Na věci nemůže nic změnit, že »Svaz« provozoval zmíněná představení na základě dohody uzavřené s majitelem licence, neboť — jak správně vyslovil žal. úřad v nař. rozhodnutí — tato soukromoprávní dohoda nemůže nic měnit na ustanovení cit. min. nařízení a je proto pro právní posouzení věci s hlediska veřejného práva bez významu.

Námitka, že je vadou řízení, že se úřady nezabývaly dohodou mezi »Svazem sokolských a jiných biografů« a »Klubem pensionovaných sólistů Národního divadla« z 10. prosince 1929, jejíž právní platnost byla uznána soudem, jest vyvrácena obsahem nař. rozhodnutí, který byl právě reprodukován a z něhož jest zřejmo, že se žal. úřad otázkou zmíněné dohody zabýval, shledal ji však pro právní posouzení věci bezvýznamnou.

Č. 12.339.

Živnostenské právo: I. * Způsobilost služebního vysvědčení ve smyslu § 13 a) odst. 2 živn. řádu tvořiti průkaz o odbyté služební době v živnosti obchodní není podmíněna jeho potvrzením živnostenským společenstvem. — II. Ustanovení § 14 živn. řádu, který požaduje, aby pracovní vysvědčení při živnostech řemeslných bylo potvrzeno živnostenským společenstvem, nelze rozšiřovati na služební vysvědčení podle § 13 a) odst. 2 živn. řádu.

(Nález z 20. března 1936 č. 11.564/36.)

V ě c: Miloš K. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 7. září 1933 o opovědi živnosti obchodní.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Magistrát hlavního města Prahy výměrem z 3. května 1928 nevzal na vědomí st-lovu opověď o provozování obchodní živnosti zbožím smíšeným, zejména materiálním, ježto nepředložil průkazu způsobilosti.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovo odvolání, vysloviv mimo jiné, že k vysvědčení vydanému V. T. nelze přihlížeti, poněvadž není potvrzeno příslušným gremiem. Jelikož v místě, o něž jde, byl 16. února 1907 obchod zbožím smíšeným, a tudíž předpisy o průkazu způsobilosti podle § 38 odst. 6 živn. řádu tam z platnosti vyňaty nejsou, st-l pak průkazu toho podati nemůže, je výměr, do něhož si stěžuje a jímž vydání živnostenského listu bylo mu odepřeno, v zákoně odůvodněn.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss toto: — — —

Podle § 13 a) odst. 2 živn. řádu má býti průkaz způsobilosti k nastoupení živností obchodních, v § 38 odst. 3 a 4 jmenovaných, podán výučním listem aneb učebními vysvědčeními o řádně ukončeném poměru učebním a vysvědčením o služební době alespoň dvouleté v živnosti obchodní. Že z povahy a podstaty takového služebního vysvědčení neplyne sám o sobě požadavek jeho potvrzení živnostenským společenstvem, a že tedy již pojmově netvoří jeho esenciální součást, netřeba snad ani zvlášť podotýkati. Musil by tedy požadavek takový býti v zákoně buď výslovně stanoven nebo v něm alespoň implicate obsažen. Nějakého výslovného předpisu o tom, že by se k způsobilosti služebního vysvědčení podle § 13 a) živn. řádu tvořiti průkaz o odbyté služební době v živnosti obchodní — na rozdíl od pracovních vysvědčení podle § 14 při živnostech řemeslných — vyžadovalo potvrzení příslušným společenstvem, živn. řád neobsahuje.

V § 79 odst. 1, na něž § 13 a) odst. 2 odkazuje, nelze předpis takový spatřovati již proto, že dotyčné ustanovení bylo zákonem ze 17. října 1919 č. 571 Sb. zrušeno. Ostatně z doslovu dotyčného předpisu, vyslovujícího požadavek »úřední vidimace vysvědčení« vysvítá zcela nepochybně, že zákonodárce tu neměl na mysli potvrzení vysvědčení živnostenským společenstvem, jež pod pojem »úřadu« při sebe širším jeho pojetí subsumovati nelze. Neplynulo by tudíž pro kladné zodpovědění sporné otázky z posléz citovaného předpisu nic, ani kdyby byl dosud platnou normou.

Než požadavek potvrzení služebního vysvědčení podle § 13 a) živn. řádu nelze po názoru soudu ze zákona ani nepřímou vyvoditi, neboť tu nelze naléztí žádného předpisu, o něž by požadavek takový bylo lze opřít. Pokud se v § 114, pojednávajícím o úkolech živnostenských společenstev, pod lit. f) stanoví jako jeden z úkolů společenstva potvrzování pracovních vysvědčení pomocníků do společenstva příslušejících, nelze ani z této normy pro kladné zodpovědění sporné otázky nic vytěžiti. Neboť nehledíc ani k tomu, že použitý zde výraz »pracovní vysvědčení« (v aut. textu něm. »Arbeitszeugnisse«) zřejmě míří toliko na vysvědčení

podle § 14 živn. řádu, kde jest užito téhož výrazu, a nikoliv i na služební vysvědčení podle § 13 a), kde jest i v aut. textu německém užito výrazu odlišného (»Dienstzeugnisse«), bylo by lze z citovaného ustanovení vyčísti jen tolik, že živnostenské společenstvo jest oprávněno pracovní vysvědčení potvrzovati, nebylo by lze z toho však ještě dovozovati, že potvrzení živnostenským společenstvem jest podmínkou způsobilosti tohoto vysvědčení tvořiti průkaz o odbyté pracovní, resp. služební době.

Zbývá již jen otázka, nebylo-li by lze v příčině služebních vysvědčení podle § 13 a) u živností obchodních použití alespoň analogicky ustanovení § 14 živn. řádu, které — jak se o tom již shora stala zmínka — stanoví požadavek potvrzení živnostenským společenstvem u vysvědčení pracovních při živnostech řemeslných. Ani tuto otázku nelze po názoru soudu zodpověděti kladně.

Použití analogie ustanovení § 14 jest vyloučeno vzhledem k právní povaze tohoto předpisu jakožto normy singulární. Takové normy nelze bez výslovného zákonného zmocnění rozšiřovati i na případy jiné a analogickým jich používáním je proti intencím zákonodárcovým generalisovati. Předpisu zmocňujícího k použití analogie v uvedeném směru tu však není.

Z uvedených úvah dlužno po názoru soudu dospěti k závěru, že způsobilost služebního vysvědčení ve smyslu § 13 a) odst. 2 živn. řádu tvořiti průkaz o odbyté služební době v živnosti obchodní není závislá na tom, bylo-li vysvědčení to potvrzeno příslušným společenstvem či nikoliv. Jestliže tedy žal. úřad služebnímu vysvědčení st-lem předloženému odepřel způsobilost tvořiti průkaz o služební době ztrávené v živnosti obchodní jedině z toho důvodu, že není potvrzeno příslušným společenstvem, ocitl se v rozporu se zákonem.

Č. 12.340.

Železniční právo. — Řízení před nss: I. Rozhodnutí o přípustnosti železničních staveb a jejich provedení náleží s vyloučením jakéhokoli pořadu instančního do kompetence min. železnic. — II. Obec není legitimována k tomu, aby proti projektované železniční stavbě mohla uplatňovati námitky, jež mají základ jedině ve veřejném zájmu. — III. Ochrana veřejných zájmů při železničních stavbách je svěřena výhradně železničním úřadům. — IV. Obec je legitimována k námitce, že zamýšlená stavba železniční odporuje platnému plánu polohy.

(Nález z 20. března 1936 č. 11.689/36.)

V ě c: Anna G. v Trmicích a město Trmice proti rozh. min. železnic v Praze z 2. března 1933 o stavebním povolení pro ústřední dílnu a provozní nádraží.